

Jason och det gyllene skinnet

I den del av Grekland som kallas Tessalien härskade kung Aeson och hans palats stod i staden Iolkis. Aesons halvbror Pelias ville själv ha makten och till slut hade han lyckats samla en tillräckligt stor skara män kring sig för att kunna göra uppror. När Pelias invaderade det kungliga palatset dödade han alla i Aesons familj som han kunde hitta. Men drottning Alkimene hade just fött en liten son, Jason, som hon med hjälp av sina tjänarinnor smugglade ut ur staden. Pelias fick inte ens reda på att Jason fanns. De begav sig långt upp i kullarna på landet med Jason och sökte upp kentauren Kiron. Kiron var berömd för sin klokhet och hade undervisat många hjältar i både visdom och kampkonst. Jason lämnades hos Kiron och växte upp hos honom utan att ha en aning om vem han egentligen var.

Pelias, som nu var kung över Tessalien, anade ändå fara. Han sökte upp ett orakel och bad henne sia om framtiden. Som han fruktat var allt inte över. Oraklet varnade honom för att en dag skulle det komma en man ur folkmassan, klädd endast i en sandal, och han skulle störta Pelias från makten.

Jason får veta sitt ursprung

När Jason vuxit upp till en ung man hade Kiron lärt honom allt han kunde. Jason kunde brottas och använda svärdet, lansen och pilbågen. Men han hade också fått lära taktik och filosofi. Alltså hur man använde sitt huvud på olika sätt. Kiron tyckte nu att det kunde vara dags för Jason att få reda på sitt ursprung. Kentauren berättade om hur Pelias störtat Jasons far och tagit över tronen. Detta gjorde förstås Jason mycket upprörd och han svor att han skulle ta tillbaka sin fars land till varje pris. Men det kunde inte ske med vapen då han ju var ensam om att sätta sig upp mot Pelias. Nej, med list och tålmod skulle han störta sin farbror från makten.

En dag fick Jason höra talas om en idrottsfestival som arrangerades i Iolkis. Det var Pelias som höll tävlingar till guden Poseidons ära. Han bad Kiron om lov att få gå och kentauren, som tyckte att Jason nog kunde ta vara på sig, släppte iväg honom.

På väg till Iolkis kom Jason till floden Anauros. En gammal gumma stod vid flodkanten och såg fundersam ut. Precis som Jason skulle hon korsa floden men det fanns ingen bro och heller inget bra ställe att vada över. Jason lyfte helt enkelt upp gumman på sin rygg och gick sedan ut i vattnet, som ibland nådde honom ända upp till hakan. Så småningom kom de ändå oskadda över. Jason märkte då att han retfullt nog tappat sin ena sandal. Den gamla gumman tackade Jason och lovade honom att han hädanefter skulle ha gudarnas beskydd. Det hade hon också helt rätt i, eftersom gumman egentligen var gudinnan Hera i förklädnad!

Jason möter Pelias

När Jason kom fram till Iolkis försökte han bli antagen till idrottstävlingarna, men han blev bara utskrattad. Han hade en bondes enkla kläder och dessutom bara en sandal. Kung Pelias råkade höra det där sista och kallade till sig Jason. Han ville förstås se den man som var förutspådd att störta honom från makten. Han blev förvånad när han fick se att det var en ung man med oskyldig uppsyn. Pelias bjöd Jason att sitta vid hans bord och samtalande med honom precis som om de alltid känt varandra. Men Pelias ville förstås bara ta reda på så mycket om ynglingen som han kunde. Jason gjorde ingen hemlighet av vem han var och berättade om sin uppväxt hos Kiron. Han gjorde också klart för Pelias att han tänkte kräva tillbaka tronen. Pelias insåg att Jason var den rättmätige arvingen till Tessalien och att ingen kunde neka honom hans rätt. Men den listige Pelias funderade strax ut ett annat sätt att göra sig av med honom.

Pelias klagade för Jason över att det var ett ganska ynkligt land han skulle få ta över. Tessalien, var plågat av både svält och sjukdom. Sedan började han tala om ett gyllene skinn som hängde i det fjärran landet Kolkis. Det här skinnet var magiskt och skänkte välstånd åt det rike eller land som ägde det. Om Jason hämtade skinnet skulle Pelias överlämna makten åt honom så fort han kom tillbaka. I sina funderingar menade förstås Pelias att en färd dit säkert skulle göra slut på vem som helst, eftersom resan var fylld med faror. Ingen i Grekland hade någonsin ens hittat till Kolkis. Nu hade Jason också sin stolthet att försvara och lämnade Iolkis för att ordna ett skepp och en besättning värdiga uppgiften.

Historien om det gyllene skinnet

Kung Pelias hade rätt i att det gyllene skinnet hade magiska förmågor. Det kunde återföra fruktbarhet till ett land som var torrt och svältfött. Därför blomstrade landet Kolkis, där skinnet fanns. Det gyllene skinnet kom från ett får (en bagge). Kung Athamas av Beotien hade först gift sig med molngudinnan Nefele och fick tillsammans med henne barnen Frixus och Helle. Senare tog sig Athamas en ny drottning, Ino, som var avundsjuk på barnen. Hon planerade att mörda dem, men Nefele sände den gyllene

baggen att rädda dem. Baggen tog dem på sin rygg och flög iväg med dem. Under färden föll Helle av och föll ner i en del av havet som sedan kallats Hellesponton. En delfin räddade henne medan baggen fortsatte med Frixus till landet Kolkis. Där offrade Frixus baggen som tack till gudarna och baggen blev därefter till stjärnbilden Aries – Väduren. Frixus hängde upp det gyllene skinnet i ett träd och satte en drake som aldrig sov att vakta det.

Argonauterna samlas

Sådan var den skatt som Jason nu skulle ge sig ut att hämta. Han kontaktade Argos som var den främste skeppsbyggaren i Grekland. Argos byggde ett starkt och snabbt skepp med både åror och segel. Till ära av byggaren döpte Jason skeppet till Argo. När skeppet var färdigt samlade Jason de största hjältarna kring sig för att be dem följa honom på den farliga men ärorika resan. Många slöt också upp bakom Jason för att få uppleva ett stort äventyr. I Jasons besättning fanns nu Castor och Pollux (krigartvillingarna), här fanns Orfeus, som kunde stilla det värsta vilddjur med sin musik, den urstarke Herakles, den kvinnliga mästertytten Atalanta, nordanvindens söner Zetes och Calais, kämpen Telamon, Eufemos, som kunde gå

på vattnet, och många fler. Den mäktiga besättningen på skeppet Argo kallade sig själva ”argonauterna”.

Avresan

När skeppet Argo seglade ut stod Pelias på stranden och vinkade av det. Han var säker på att han sett sin unge brorson för sista gången. Strax innan de kommit ut på öppet hav upptäckte argonauterna att de hade en fripassagerare. Det var ingen mindre än Pelias son Akastos. Han bönföll Jason att ta honom med på resan eftersom han aldrig fått uppleva ett riktigt äventyr. Jason förklarade att det var omöjligt, men just som de skulle vända om Argo mot land igen kom det en hård vindpust som sköt ut skeppet till havs.

Det var en föraning om den storm som bara någon dag senare tvingade argonauterna att ankra vid den hemlighetsfulla ön Samotrake för att ta skydd. Det fanns ett tempel på ön och Jason gick dit med Orfeus, Castor och Pollux för att offra åt gudarna. Stormen avtog strax därefter och det verkade som om de hade gudarna på sin sida igen.

Jättarnas ö

Efter att ha seglat genom Hellespontens trånga sund började färskvattnet ta slut ombord. Därför stannade man till vid den vackra Björnön för att hämta vatten. Argonauterna undrade varför ingen hade slagit sig ner på en sådan vacker ö. Det fanns ju inga hus så långt ögat kunde nå. Men snart kom svaret från utkiken Lynkeus. Han hade fått syn på en hop sexarmade jättar som kom springande mot skeppet. I varje hand bar de ett stenblock som de kastade mot hjältarna. Deras långa armar vevade som kvarnhjul och stenarna haglade över Argo. Snart skulle skeppet vara allvarligt skadat. Men Herakles och Atalanta spände sina bågar och skickade pil efter pil mot monstren. En efter en föll jättarna och de som ännu inte blivit träffade började backa. Argonauterna drog upp ankaret och gav sig av så fort de kunde.

Kvinnorna på Lemnos

Efter en tid till sjöss var det åter dags att söka efter proviant och Argo lade till vid ön Lemnos utanför Asia Minors västkust (dagens Turkiet). På den här ön fanns det bara kvinnor. En gång i tiden hade kvinnorna på Lemnos slutat dyrka kärleksgudinnan Afrodite. Detta hade gjort Afrodite så upprörd att hon sett till så att alla kvinnorna plötsligt börjat lukta rysligt illa. Alla deras män hade övergivet dem och tagit sig nya hustrur från Trakien. Kvinnorna på Lemnos blev så rasande att de dödade alla männen.

När argonauterna klev iland på Lemnos hade nog kvinnorna tröttnat på att vara ensamma och välkomnade dem med öppna armar. Afrodite kände nog medlidande med kvinnorna för den hemska lukten försvann. Drottningen Hypsipyle berättade om öns historia för Jason, men istället för att förfasas över vad kvinnorna gjort med sina män kände han bara medlidande med dem. Allteftersom dagarna gick blev Jason alltmer förälskad i Hypsipyle och även de andra argonauterna hade funnit kärlek bland öns kvinnor. Ett helt år stannade Jason och hans män på Lemnos. Tillsammans med Hypsipyle fick han tvillingar. Den ende som konstigt nog inte tagit sig en kvinna var Herakles. Han brukade annars inte tacka nej till en kvinnofamn,

men han tyckte att deras äventyr var viktigare än det trevliga livet på Lemnos. Till slut övertalade han Jason att bryta upp och lämna ön. Lemnos kvinnor fick än en gång se sig överges av männen de älskade.

Strid med dolierna

En tid senare kom argonauterna till doliernas land, där deras kung Kyzicos välkomnade Jason och hans kamrater med stor gästfrihet. Efter flera dagars festande gav sig argonauterna av igen, men drabbades snart av hårt väder. Stormen drev dem tillbaka till doliernas kust, men det hade de ingen aning om utan trodde att de kommit till ett nytt land. Då de klev iland i mörkret trodde kung Kyzicos soldater att de var en fiendearmé och en vild strid utbröt. I tumultet dödades kung Kyzicos. Hans drottning tog då sitt liv av sorg. När gryningen kom upptäckte argonauterna det hemska som hänt och sorgsna och skamsna gav de sig ut på havet igen.

Nymferna på Mysia

När skeppet Argo kom till ön Mysia gick några av argonauterna iland för att hämta vatten och mat. Bland dem fanns Herakles tjänare och väpnare Hylas. En bit in på ön fanns det en vacker källa med klart vatten som rann från ett berg, och i denna källa levde några nymfer. Hylas stannade vid källan för att fylla sitt krus med vatten och då fick nymferna syn på honom. De blev alla blixtkära i den stilige ynglingen och grep tag i honom och drog ner honom under vattnet. Nymferna hade aldrig mött en människa förr och förstod inte att vi måste ha luft för att överleva. Utan att förstå sitt hemska misstag drog de alltså ner Hylas till botten av källan och dränkte honom.

Långt efter att de andra argonauterna hade återvänt syntes Hylas fortfarande inte till och Herakles blev orolig. Han gav sig av inåt ön för att söka efter den försvunne pojken, men han hittade honom förstas inte. När det blev dags att ge sig av meddelade Herakles sina vänner att han inte kunde lämna ön förrän han återfunnit Hylas. Med tungt hjärta seglade Jason iväg med de andra argonauterna medan Herakles fortsatte sitt resultatlösa sökande. Det var inte Herakles öde att slutföra resan med skeppet Argo, men gudarna hade andra äventyr planerade åt honom.

Fineus och harpyorna

Snart kom skeppet Argo till Salmydessus i landet Trakien. Här hade kung Fineus en gång varit kung. Han kunde se in i framtiden och visste vad gudarna planerade för människorna. Han talade också om detta för sitt folk och det gjorde gudarna arga. Apollo gav Fineus valet att bli blind eller dödas på fläcken för att han missbrukat sin siargåva. Fineus valde att bli blind. Men solguden Helios blev arg för att Fineus valde att leva i mörker istället för att njuta av solens sken. Så ännu ett straff drabbade Fineus. Helios sände harpyorna att varje dag stjäla Fineus mat. Dessa skrämiga illaluktande monster skrämde snart slag på alla kring kungen och snart var Fineus övergiven och ensam. Utan hjälp från någon förföll snart palatset och han själv blev smutsig och utmärslad.

När argonauterna mötte Fineus kunde de knappt tro att han en gång varit kung. Men Fineus hade kvar sin siarkraft och hade förutsett att de skulle kliva iland i Trakien. Han berättade för dem om sitt dystra öde och bad dem befria honom från hans plågoandar. Jason gick med på att hjälpa honom i utbyte mot värdefull information. När harpyorna dök upp nästa dag för att plåga Fineus och stjäla den mat han hade lyckats tigga ihop väntade argonauterna på dem. Nordanvindens söner Zetes och Calis fällde ut sina mäktiga vingar och flaxade fram en hård vind som grep tag i harpyorna och slungade dem långt ut till havs där de försvann. Som tack avslöjade Fineus den snabbaste vägen till Kolkis. Han berättade också om deras nästa hinder på resan, Symplegaderna, och hur man kunde ta sig igenom dem.

Mellan Symplegaderna

Symplegaderna var två jättelika klippor som stod i vattnet utan att sitta fast i havsbotten. När ett skepp passerade sundet mellan dem kröp de ihop och krossade skeppet till smulor. Men den blinde kung Fineus hade avslöjat för Jason ett sätt att lura klipporna. Jason släppte en duva genom sundet och genast började klipporna krypa ihop för att klämma ihjäl fågeln, men den var för snabb och för liten. När klipporna sedan började dela på sig grep argonauterna om årorna och rodde allt vad de orkade. De hade nått mitten av sundet då Symplegaderna åter började röra sig mot varandra. De hade fortfarande en bit kvar till öppet vatten då de kunde känna klipporna börja skrapa mot skeppet. Men då plötsligt stannade de. Då Jason och hans män tittade upp fick de se ett starkt ljus och i detta ljus stod gudinnan Athena. Hon hade gripit tag i klipporna och höll isär dem så att Argo kunde ta sig ut den sista biten. Endast ett litet stycke av aktern hade blivit skadad. Nu förstod Jason att han faktiskt hade gudarnas beskydd trots allt. Efter det att Athena hade stoppat Symplegaderna rörde klipporna aldrig på sig igen.

Atalanta

Atalanta griper in

Innan argonauterna nådde Kolkis stannade de till på en vildvuxen ö vid Svarta havets sydkust för att för sista gången fylla på med vatten och proviant. Argos styrman, Tifys, blev plötsligt anfallen av en jättelik vildsvinsgalt. Odjuret slog honom genast till marken och stack sina långa betar i honom. De andra argonauterna sköt pilar mot besten men ingen av dem träffade. Då klev Atalanta fram och spände sin kraftiga båge. De andra argonauterna såg i fasa hur vildsvinet vände sig mot henne och de skrek åt henne att sätta sig i säkerhet. Men Atalanta lyfte lugnt pilbågen, siktade, sköt och fällde med detta enda skott vildsvinet.

På detta modiga sätt hade hon räddat de andra argonauterna, men Tifys var redan död av sina skador. Han begravdes på stranden av sina kamrater och ett minnesmärke restes till hans ära.

Landet Kolkis

När Jason och argonauterna äntligen kom fram till Kolkis kunde de konstatera att det verkligen var ett vackert land, bra mycket bördigare än Tessalien. Argonauterna var trötta på strider och Jason bestämde sig för att försöka få tag på skinnet genom förhandlingar. Alla argonauterna klädde upp sig med sina finaste dräkter men tog ändå med sig sina vapen. De gick i samlad trupp mot det kungliga palatset där kung Aites välkomnade dem hjärtligt. Lite väl hjärtligt tyckte nog Jason, eftersom de trots allt var främlingar i hans land. Och listiga kungar var ju något som Jason kände till.

Jason märkte också att han bevakades av en vacker flicka. Det här var Medea, en av kungens döttrar, som naturligtvis var nyfiken på nykomlingarna. Särskilt intresserad var hon av den stilige Jason. Under kvällen ställde kung Aites till med ett präktigt gästbud, men soldater i full rustning stod hela tiden på vakt längs väggarna. Jason förklarade deras ärende och berättade vem han själv var. Kung Aites lyssnade och svarade mycket lite. Till slut blev Jason irriterad över soldaternas närvaro och frågade kungen vilken sorts fest det här var, där gästerna måste känna sig som fångar. Aites talade till slut och menade att han inte kunde vara säker på vem Jason egentligen var, vad Jason än sa. Det fanns ju inga bevis på att Jason var prins av Tessalien. Nej, han behövde sättas på prov, menade Aites. Jason gick med på vilka prov Aites än kom med, bara för att få saken ur världen.

Nästa dag skulle Jason utföra det första provet. Han var tvungen att spänna två eldsprutande tjurar med kopparklövar framför en plog och sedan plöja en åker med dem. Tjurarna var en gåva till kungen från smidesguden Hefaistos och hade aldrig använts som dragdjur. Jason var tvungen att tämja dem först. Han hade ingen aning om hur han skulle lyckas med detta och gick till sängs med tungt sinne.

Men redan samma kväll hade Eros, den lille kärleksguden, skjutit en av sina pilar i Medeas hjärta och nu kände hon för Jason som för ingen annan man. Medea dyrkade Hekate, häxornas gudinna, och av trollkunniga kvinnor hade hon lärt sig många mystiska knep och formler. På natten smög hon ut ur sitt rum och in i Jasons. Han blev förstas förvånad över det sena besöket, men Medea förklarade att hon kunde hjälpa honom klara provet. Hon hade blandat en salva som skulle skydda Jason mot tjurarnas eldiga andedräkt.

Jason sätts på prov

Följande dag blev Jason visad de eldsprutande tjurarna och med fast hand spände han dem för plogen. De råmade och andades ut stora eldmoln mot honom, men Jason skyddades av Medeas salva. Snart lugnade tjurarna sig och Jason kunde plöja åkern. Kung Aites kunde knappast dölja sitt missnöje, men han hade fler provningar på gång.

När hela åkern var plöjd gav han Jason en kopparhjälm fylld med draktänder och sa åt honom att så dessa i åkern som man sår säd. Jason tyckte uppgiften var enkel, om än underlig, och gick rad upp och rad ner medan han kastade ut tänderna i fårorna. Men när sista tanden hamnat i marken hände något underligt. Först kom svarta tuvor upp ur marken. Dessa visade sig snart vara kammar som satt på krigarhjälmarna och under varje hjälm fanns en krigare med dragna vapen! Inom kort var åkern full av soldater som hotfullt närmade sig Jason. Då ropade Medea åt honom att kasta in hjälmen mitt ibland dem. Detta gjorde Jason och genast började krigarna slåss med varandra. Jason drog sig undan så fort han kunde och betraktade striden på avstånd. Snart låg alla soldaterna från den underliga draksådden döda på åkern.

Skinnets väktare

Aites sista prov för Jason var helt enkelt att lyckas ta det gyllene skinnet från dess väktare. Och det visste Jason redan vem det var. Draken som aldrig sov. Skinnet hängde från det största trädet i en vacker eklund. Kring trädets rötter låg den jättelika draken ihoprullad. Det kunde nog verka som att han sov man kom man tillräckligt nära kunde man se att ena ögat var halvöppet och kisande. Men Medea hade en lösning på det här provet också. Hon blandade till en hemlig brygd som Jason sedan stänkte över draken, och då somnade den för första gången på flera hundra år. Jason kunde bara kliva över odjuret och klättra upp i trädet efter skinnet.

Flykten

Jason la ingen tid på att säga adjö av Aites. Han misstänkte att kungen redan var på alldeles för dåligt humör, och han hade rätt. Innan Jason, Medea och argonauterna hunnit tillbaka till Argo var Aites dem i hämlarna med sina soldater. Men då gjorde Medea en fruktansvärd sak för att vinna tid åt dem. Hon drog ett svärd från en av argonauterna och högg ned sin bror, som var en av dem som förföljde dem. Sedan skar hon honom i en massa små bitar och lade dessa i en säck. Jason och argonauterna var redan ombord på Argo när Medea kom springande efter dem. Hon omfamnade Jason och bad honom ta med henne. Hon hade förrätt sin far genom att hjälpa dem och måste lämna Kolkis. Jason ville inget hellre och välkomnade henne ombord.

När de kommit ett litet stycke ut till havs märkte de att Aites skepp redan var efter dem. Då plockade Medea fram säcken och slängde ut dess rysliga innehåll i havet. När Aites såg resterna efter sin son i vattnet stannade han alla skeppen och beordrade sina män att plocka upp alla delar efter pojken och dyka efter de bitar som inte syntes vid ytan. På så sätt kom argonauterna undan och kunde börja sin resa hemåt.

Kirkes ö

Medea avslöjade vad hon hade gjort för att de skulle komma undan. Argonauterna blev både rasande och skräckslagna när de hörde detta och krävde att Medea skulle slängas överbord. Men Jason visste inte vad han skulle tro om denna sköna unga kvinna som hjälpt honom igenom alla svåra prov. Han bestämde att ingen skulle få röra Medea så länge han var kapten och förklarade att han fortfarande litade på henne. Men plötsligt kom det protester från ett oväntat håll. Själva skeppet Argo suckade anklagelse om mord och blodsynd mot Medea och Jason. ”Mördare, mördare!” gnällde dess stäv. Då mindes Jason att skeppsbyggaren Argos hade byggt stäven av trä från en helig ek som sades kunna tala. Medea berättade att gudarna snart skulle straffa dem för vad hon hade gjort och att de måste resa till trollkvinnan Kirkes ö, för att gottgöra sina synder.

Alltså landsteg de på den förtrollade ön Aeaea där Kirke bodde. Genom henne kunde Medea tala med gudarna och efter flera mystiska ritualer blev Medea och argonauterna skuldfria.

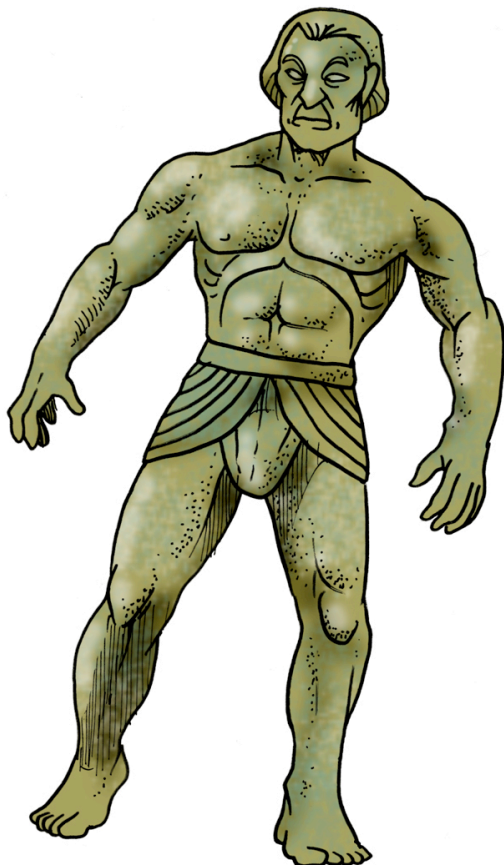
Men Kirke förklarade att Medea inte längre var välkommen bland sina trollkunniga medsystrar och en dyster stämning rådde under resten av resan hem.

Sirenerna och andra äventyr

På vägen till Grekland kom de att passera sirenernas tre klippöar Sirenum scopuli. Sirenerna var havsnymfer med fågelkroppar som sjöng så vackert att sjömännen blev galna och kastade sig i havet eller styrde skeppen rakt upp på klipporna. Men Orfeus stämde upp sin lyra och sjöng så vackert att han överröstade sirenernas sång. Det var bara en av argonauterna, Butes, som var yngst, som kastade sig överbord och försvann i djupet.

Efter sirenerna väntade Messinasundet, som var hemvist för vidundren Karybdis och Skylla. På ena sidan av sundet slet Skylla med sina sex huvuden och många armar sjömännen från deras skepp. På andra sidan satt Karybdis på botten av sin jättelika vattenvirvel och sög ner hela fartyg i djupet. Men havsnymferna nereiderna kom till Argos hjälp och förtrollade monstren med sina sånger länge nog för skeppet Argo skulle kunna passera mellan dem.

Sedan drevs fartyget av en storm mot Libyens kust. För att undgå ovädret bar argonauterna Argo genom den libyska öknen under tolv nätter och tolv dagar. När de slutligen fått ned skeppet till havet igen hade de ett sista stort hinder att överkomma.

Talos ö

Innan skeppet Argo kom fram till Grekland måste det passera ön Kreta, där kung Minos var kung. Av smidesguden Hefaistos hade Minos fått en märklig gåva, en jätte gjord av brons, kallad Talos. Bronsjätten vaktade Kretas stränder mot inkräktare. När Argo närmade sig Kreta började Talos kasta jättelika klippblock mot skeppet. Om en enda av stenarna träffade skulle hela äventyret vara över och argonauterna skulle sluta sina dagar på havsbotten! Men Medea sprang fram i fören och spände ögonen i Talos. Med sin brinnande blick hypnotiserade hon jätten och strax sjönk han till marken som i en dvala. Då hoppade Medea iland och gick fram till Talos ena fot. På dess häl satt en stor bronsspik och denna drog nu Medea ut. Genast strömmade en störtflod av ikor ut. Det här var Talos livsblod, det samma som rinner i gudarnas ådror. På så sätt blev Talos för alltid besegrad och argonauterna kunde äntligen återvända hem.

Återkomsten

När Jason la till i staden Iolkis tog kung Pelias emot honom som en hjälte. Vad skulle han annars göra? Jason hade lyckats med sitt uppdrag och hela folket hyllade honom för att han fört gyllene skinnet till deras land. Men i hemlighet kokade Pelias av ilska och försökte fundera ut något nytt sätt att göra sig av med Jason. Medea anade att Pelias hade fuffens för sig och tänkte ut en grym plan för att bli av med honom. Hon visade Pelias två döttrar ett trollknepp som hon påstod var vanligt i hennes hemland för att göra folk yngre. Hon dödade ett får,

hackade det i småbitar och lade dessa i en gryta med kokande vatten. I vattnet hällde hon magiska örter hon tagit med sig från Kolkis. När grytan kokat färdigt hällde hon ut vattnet och kvar låg ett helt, livs levande lamm. Pelias döttrar tyckte att det här var en fantastisk gåva till deras far. Om fadern var yngre skulle han kunna sätta sig upp mot Jason på ett helt annat sätt. Så de fick en påse med örter av Medea och lurade med Pelias till palatsets kök. Det var bara det att just de örter Medea gett dem inte hade några magiska krafter alls.

Genom Medeas list blev alltså kung Pelias mördad av sina egna barn. Under hela resan hade Jason och Pelias son Akastos lovat varandra att dela på tronen och härska tillsammans över Tessalien. De var ju trots allt kusiner. Men när Akastos fick höra vad Medea gjort lyckades han med sin fars soldater fördriva Jason och Medea från Iolkis. Istället reste Jason till staden Korint, där han hängde upp det gyllene skinnet i en gammal ek.

Slutet

Jason och Medea fick två barn tillsammans, men det dröjde inte länge förrän deras äktenskap började knaka i fogarna. Den kärlek som Jason först känt för Medea ersattes med fruktan när han tänkte på det hon gjort mot sin bror och kung Pelias. Jason gick ofta och grubblade över hur långt Medea var villig att gå för att få sin vilja fram. När han till slut fördrev henne från Korint fick han också reda på det. Medea dödade deras barn som hämnd. Istället gifte sig Jason med Krusea, som var prinsessa av Korints gamla kungasläkt. Jasons son Tessalus anföll senare Iolkis tillsammans med Peleus, som var far till hjälten Akilles. Tessalus störtade Akastos och blev sedan kung av Tessalien, något som hans far alltså misslyckats med.

När Jason var gammal gick han en afton ner till havet. På stranden låg fortfarande resterna av skeppet Argo. Jason satte sig ner under dess stäv för att återuppliva gamla minnen. Men det gamla skrovet var skört och en stor klump av fören föll ned och slog ihjäl honom. Och så slutade dagarna för en av Greklands största hjältar.

